

nostra

Jag står på en sjö i Dalarna vid tidens väsande slut inlemmad av snörök

vägarna har drivit igen framför bakom till en ödmjuk rörelse under ögonlocks hägn

sjön att ta ur vore den bottenfryst vända den upp och ned prägla den med bilden av kindben ett saltmynt
köpslå sig ur tid

Kriget har kommit Det stora kriget som man ännu talade om när jag var liten motviktsskogens pendel,
motvikt Brisaderna kastar den nästan frusna jorden till godtycklig omfördelning Mina händer vilar runt
midjan på det att du är helt utan skuld För lite vet jag om ditt hår för att ens kunna se det riktigt framför
mig /snörök/ Men jag känner det, starkare än min benstomme dofta av

azaleor

krigssjukhus

trappa med sju steg

Dagen är natt, natten är en bädd, bädden är hög mitt sätt att vila på den anspänt, som en flöjtton som inte
lämnat metallen ville jag se dig nu

Att lämna metallen Den stjärna jag såg fem fulländade tåg satta i sken mot en, min mittpunkt där
mina händer inte släpper det att du är gjord helt utan skuld Mina armar har valt mina händer, det enda
valet som gjorts med en avsikt - Snöröken är en del av en trasig större rörelse, allt är satt i luftens
containerförsegling med en avsikt - mina händer vilar bakom rörelsen innanför tågen
skärningspunktens tvåvändhet /tändstiftslås/

Ståltråd sjunger ur flöjtmetallen Och pansarbrigaderna rullar in, avsuttet skytte, dieselmotorerna fogar
strimmor ett ytterligare skikt till mitt grepp runt livet midjan bandet, ståltråden virad runt den faller jag
där jag står

Jag ser det stumt stå och peka ut kanten till ljuset inte där en lampa brinner mot kritstreckket underifrån
/stigmata/ två droppar blod ville jag se dig nu

Att lämna metallen glimta förbi citronlunden som den orörts röra sig ut i tändröret,

att,

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Tomas Söderlund med Poeter.se id #19761 innehar upphovsrätten